1,2 0,00 Ell אסור וכ"ב התום' והר" לפיכך לרוך לחטע אחריהם בכל מקום שהם ושומנו אסור לפי שישרחל קדושים הם ונהגו בו איסור שם (דף לב י) אחר שמואל חלבו של גיד הנשה מותר לדברי הכל והא מיפלג פליגי דתניא גיד הנשה מחשע אחריו כ"מ שהוא וחותך שמנו מעיקרו דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר גוממו עם כשופי מודה שמוחל שחשור מדרבנן לר"מ דתניה שמנו מותר וישרחל קדושים נהגו בו איסור וכחב הרו"ף וכן הלכה וגם הרשב"א והר"ן כתבו דהלכה כר"ת והביאו ראיות לדבר וכ"ם הרמב"ם דחלב שעל הגיד אסור מד"ם ופרש"י מעיקרו ממקום שהוא נבלע ונשרש בבשר וכתבו הרשב"א והר"ן דג' דינים יש לגיד הנשה עקרו וחטיטתו ושתנו שיקרו סיינו שעל הכף בלבד והיינו מדחורייתה חטיטתו מתקנת הכתים שתנו מנהגות קדושים: והמרדכי כתב שומנו ישראל קדושים נהגו בו איסור וראוי להחמיר בו וכדגרסיכן (עירובין כא :) בני הזהר בשל סופרים יותר משל תורה ומה ששנינו בו ישראל קדושים נהגו בו איסור זו היא דברי סופרים עכ"ל : כתב בהגהת אשירי המנקר את הבשר ישבר ראשי עצמות שבירך וינקר הקנוקנות וגיד הנשה כולו עם שמנו ויטול הגידים שבכנקורון וכתב הרוקח לריך ליטול גידי הירך יוליה כל הגיד שלה ישתייר הפילו כחוט השפרה ויחתוך רחשי שלמות שבירך שבהן שרשי הגיד וישליכם ויחתוך לוחת הגידין שלוחתין וכל גיד הארכובה האתלעית ויוליאם ויטול שתנונית שבירך שאסור תשום חלב ויטול ששה חוטין שבשוקין ע"כ : כתב המרדכי (ריש ג"ה) השיב ר"י ברבי יהודה לרש"י על ירכי החיות מצוה לנקרן כמו של שור כשב ועו וכל שאסור בירך בהמה אסור בירך חיה ובשוק שלמעה הימנה שקורין לנקרין בלע"ז וכן השפוי שעל גיד הנשה ובין הפרשות שקורין אנקא העלם של בוקא דאטמא לריך ניקור כמו של בהמה שהגיד נכנם תחת אותו העלם ואם יש אדם שתפטפט בנגד דבר זה ראוי לנדותו ונוטה ללד מינות לפי שלא חלקו חכמים בין חיה לבהתה אלא בחלבים הקרבים אלל

בשחלתות פרשה וישלה פו' כ"ד דמדרבנו

המובח אבל הגיד וכל הבא מכחו אסור בשל חיה כמו של בהמה כדתנן נוהג בבהמה (יא) וחיה: [[[כן של גיד אינו אלא כעץ שאין בו טעם ואשפ"כ אסרתו הפורה כבר נתבאר בסמוך: [כן"נ" על כן אינו אוסר תערובתו בפליטתו הכי אסיקנא בפג"ה (צט:) והלכתא אין בגידין בנ"ע ופרש"י אין בגידין בנ"ע ובין נתבשל ובין נמלח ובין נצלה תשליכו ומותר ודוקא בו אבל הכי אסיקנא בפג"ה (לע:) והלכתה אין בגידין בנ"ע ופרש"י אין בגידין בנ"ע ובין נתכשל ובין נמלח ובין נאלה משליכו ומותר ודוקא בו אבל שמנו שבו בנ"ע ואם לא נעל שמנו אוסר והתום' כתבו בשם הר"מ דכיון דשתנו לא נאסר אלא משום לתא דגיד אין להחמיר בו יותר מבגיד וכיון דגיד אינו אוסר גם הוא אינו אוםר אבל הרי"ף כתב כדברי רש"י דשומנו של גיד אוסר וכן דעת הרמב"ם שכתב בפט"ו וכן שומן של גיד הנשה שנפל לקדרה של בשר משערין אותו בם׳ וחין שומן גיד מן המנין וכן דעת הרץ ונראה שכן היה הסכמת הרח"ש וכ"פ הרשב"ה בת"ה והכי נקטינן כתב בשבלי הלקט כוליה של ג"ה שלה נחתך רחש העלם ובישלו בקדרה מותר - ותנקה חמתה שבישלה מותר דישבד אבל אני ראיתי אבישלו קוליא שהשופי שבו ג"ה מולח עליה ולא נחתכו ראשי העלם ואפר ה"ר קלוניתום מפני שקנוקנות של גיד שולים על ראשי העלם וכתב עוד פעם אחת מלא רבי בקערה עלם קטן שבראש עלם הנקרא כף הירך ואפר אותו מפני שהגידים לותהים בו חבל שחר בשר שנהבשל עתו התור לפי שחין בגידים כנ"ע עכ"ל : ריים חותו בהנחה וכו' כ"ל שהוח דעת התוספות בפג"ה חתחי דחסיקנה דהין בגידין בכ"ט ומיהו כתבו דחין לתמוה על מה שמוכרין בשר לנכרים חש"ם שמשורב בו גיד דנכרי אינו נותן משות אלא של דבר שיש בו טעם ולה על הגיד הבל ירך שליחה הסור לשלוח לנכרי לפי שמתכבד בו טפי כשהוה שלם פ"כ והרה"ש כתב שם ברחש הפרק וז"ל כתב הרמב"ם דגיד הנשה מותר בהנאה וחכמי לוני"ל השיבו על דבריו ואומרים דאסור בהנאה ופלוגתא דתנאי היא דתניא גיד הנשה מותר בהנאה דברי רבי יהודה ורבי שמעון אוסר ור"פ ור"ם הלכה כר"ו ובפ"ב דפסחים (כב י) פריך לרבי אבהו דאתר לא יאכלו איסור הנאה משמע והרי גיד הנשה דרחתנא אתר על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה ותנן שולח אדם לנכרי ירך שגיד הנשה בתוכה ומשני קסבר רבי אבהו כשהותרה נבלה היא וחלבה וגידה הותרו הניחא לת"ד יש בגידין בנ"ע אלא לת"ד הין בגידין בנשט מאי איכא למימר מאן שמעת ליה דאמר אין בגידין בנ"ט רבי שמטון ור"ש הכי נמי דאסר ואין ג הלכה כרבי אבהו דאמר לא יאכלו איסור הנחה משמע ול"ל דגיד הנשה חשור בהנחה דחנן קיימה לן חין בגידין בנ"ע וליכה לשנויי כשהותרה נבלה היה וגידה הותרו ומצחתי כתוב בשם ה"ר יונה שחשור בסנאם וכראה שסובר כרבי אבהו ולכאורה נראה דהלכה כחזקיה דאמר לא ישכלו דוקא איסור אכילה משמע דחזקיה רבו של רבי יוחנן הוה והלכה בכל מקום כחזקים כנגד רבי יוחנן וכל שכן כנגד רבי אבהו חלמיד של רבי יוחנן גם הרו"ף לא הביא בפסקים אלא דברי חוקיה וכן ראיתי באשכנו שמוכרים גיד הנשם לנכרים ובשחר הרלות רחיתי שנוסרו הף להחכילו לחתול על כן דקדקתי בו ונרחה שמותר בהנחה עכ"ל י וחי חפשר שטעמו של הרחב"ם כטעמו של הרח"ש שסובר דלית הלכתה כרבי הבהו שהרי הוא ז"ל כתב דברי רבי הבהו בפ"ה מהמ"ה וה"כ ה"ל לפסוק בגיד הנשה הסור בהנחה כדחתינן לרבי הבהו חליבה דמהן דהמת אין בגידים בנ"ע ולפיכך ל"ל שעעמו כמו שכתב המגיד בשם הרמב"ם דלרווחה דמלתה הימת ההיה פוגיה הבל למסקנה גיד הנשה מותר בהנהה (וכן כתב הח"ו החכוך) אפילו את"ל אין בגידין בנ"ע דלאו הא בהא תליא וכתב הרשב"א יש מרבותי שאמרי שהגיד אסור בהנאה ויש מרבותי מתירין אותו וכן נרחה וכן נהגו עכ"ל · ומיהו בספר הזוהר פ' וישלח נרחה שהגיד אסור בהנחה ולכן טוב ליזהר (יב): לכלך שולח אדם לנכרי ירך שגיד הנשה בתוכה משנה בפ' גיד הנשה (לג') ואמרינן בפ' כל שעה (כב') דמשמע מהאי מתניתין דגיד הנשה מותר בהנחה כלומר שיותר נרחה הירך כשגיד הנשה בתוכה מכשאינו בתוכה ונמצא שהנכרי מחזיק לו שובה גם בשבול הגיד וכיון דשריה מתכי לשלות ירך שגיד הנשה בתוכה משמע דמותר בהנחה:

אינו טותנו לנכרי בסני ישרחל יכול ליתנה לו בין חם סוח שלמה חו חתוכה וכו' שם בגתרת דייק ההחי מתני׳ שלמה חין חתוכה לה בתחי שסקיכן חיליתה במקום שאין מכרחין חתוכה נמי לישדר ליה דהא לא אתי למיובן מיניה אלא במקום שמכריוין שלמה נמי לא לישדר ליה דחתוך ומובין ליה אי בעית אימא במקום שמכריזין חיתוכא דוכרי מידע ידיש ואי בעית אימא במקום שאין מכריזין גזירה שתא יתונה לו בפני ישראל אחר ואי בעית אימא משום דגניב رون دون

דרכי משח

Usi Loser חפוסקים して しょいいからま 111 2 1cl -101 (Ichala

פרישה

(יו) עד כן אינו אוסר כו' פי' סואיל ואינו אלא כעץ שאין בו טעס: (ימ) ויש אוסוים אומו בסנאם טעמם מדכתוב על כן לא יאכלו כו' וסגדו אין בו טעם ואינו ראוי לאכילם אלא ודאי בסנאם אסרם תורם: (יט) והרמב"ם הפירו טעמו דסלכם כמוקים דאמר לא יאכלו איסור אכילם משחי: : (כ) לפיבך כו' פי' סואיל ומותר בסנאם: (כא) אצ"ב שמחייק לו טובם בשביל הגיד לפי שיותר ריחה לעינים הירך כשים גיד הנשם בפוכן מכשחין בו : (כב) ואם אינו ניתנה כו' בין אם היא שלישה או המוכם ע"ל סימן קי"ז שם כתב רבינו דאסור לימן או למכור לנכרי טר'כם במקת כשירם משום גרבת דעת ומשום שמל ימסרכו לידו בעני שלאל . כאן דמותר דמוירו דמסרו לו סתם ולא במוקת כשרות דמותר בינו לבינו ולא גוריק כולי סאי וכ"כ שם . ולא סיישוק שמא יקסנו ישראל מנכרי זה דהא בשר ביד נכרי אסור דשמא מטריפה הוא ואעפ"י שמיעוך הגיד מכר וא"כ ניסוש שמא יקנה ישראל ממנו שיסבור אילו היה מטריכה לא היה מטרים

התום" על פרש"י דכתב פג"ה ר"ד ל"ח במימרה דרב יהורת פי" פנימי הסמון לפצה שהוא בלד פנימי של יוך שכלפי יוך הברתה בשבבסחה מתוברת קרי לה פנימי ובסוף ד' ל"ג בבריותה פי" בנימי שמובלע בבשר - ובום מיושב דרב יהודם קחי על איתו פנימי שהוא אסור, מן התני ה והוא מונמ על שעצם (נו"ל דלפ"ז מ"ש על כף סירך ר"ל למעלה מתנו שהיר שבשנתחבר הקולית עם עצם האלים ושם גוד כשם סוא על ספף פי" למעלה ממנו שהיר הכף הוא מסבב עצם סקולית) וברייתה קחי על חותו פנימי שסוח דרבנן שסוח ללד חוץ ונכנם בבשר ועיין בב"ץ: [1] וישומנם אסור ואין מילוק בין בסמם למים אף בשומן שלא מלקו מכמים אלא במלב סראוי להקרבה ואם יש אדם שמפטפט כנבד זה נוטה למד מיכות וראף לנדותו מרדכי : [ח] והקנוקנות כו' חוסרים פערובתן בפליטפן זם אחד מהדברים שהטפל חמור מן סעיקר שהרי

כוף (דף כ"ע) וכ"כ הרח"ש ע"ש הר"ר

יונה ושכן רחה נוהגים לחיסור בשחר

הרצות זולת השכנו שמוכרין ג"ה לנכרים מיסו הסכמתו היה להתיר וחין רחייה

מהזוהר פרש' וישלח דר"ש לטעמיה דחמר ג"ה אסור בהנאה ורבי יהודה פליג

עליה ומתירו בהנחה ור"ו ור"ם הלכה כר"ו מיהו בסמ"ק והגהותיו פסקו לחיסור

ונכין להזהר בדבר : רבו"לי לפיכך שולח אדם לנכרי ירך כו' משנה פג"ה (סוף ד' ל"ג) והתיה כמ"ד ג"ה מותר בהנאה כדאיתה בפרק כל שעה ווהו

בכתב רבינו העפ"י שמחזיק לו טובה בשביל הגיד כלומר וא"כ יש לו הכחה חפי׳

הכי שרי : לביים ואם אינו נותנו לנכרי כו' פי' דנתנו לו סתם דהשתא

לו שלחה לו חין בזה משום גניבת דעת מחחר שנתנו לו בסתם ולח חיישינן נמי

שמה יתננה לו בפני ישראל הבל הם נותנה לו בפני ישראל הסור הפילו מכרו

או נתכו לו בסתם דיש לחוש בחתוכה שתא סבור ישראל כו׳ ולא כתב רבינו כאן דין

נתנו לו בחוקת כשרם דהתם אפילו אינו נותנו לו בפני ישראל אסור משום גניבת

דעת וגם חיישינן שמה יתננה לו בפני ישראל וכמו שנתבהר לקמן בפי' קי"ו כי

שם כתב מסקנת הרא"ש כר"ת דאין חלוק בין מתנה למכר אלא בין סתם למפרש וים לתמוה על מ"ש ב"י וז"ל וכך הם דברי רבינו שכתב שחשפיי שמחזיה לו עובה

מותר מפני דחין במתנה גניבות דעת דקשיה טובה חדה דבירך שליחה ליכה

גניבות דעת שהדבר ידוע שתתכבד בה טפי כשהיה שלימה מבחתוכה דהשלימה שוה יותר . ובגמרא כמי לא אמרו דאיכא גניבת דעת אלא בחתוכה דאל"כ מאי

קא מתרן הא דחתוכה לא משום דקא גניב ליה לדעתיה דא"כ שלימה אמאי מותר לשלוח אלה בע"כ בשלימה ליכה גניבת דעת וכדפרישי' ותו קשה דפי' בדברי רבינו

דחין במחנה גניבת דעת דחלמה במכר חיכה גניבת דעת ובסי' קי"ו הסכים לדעת ר"ת דאין הלוק בין מתנה למכר אלא בין סתם למפרש ותו דהרב ז"ל סותר דברי

עלמו שפי' בתחלה הא דכתב רבי' לפיכך שולח אדם ירך לנכרי כו' דאש"פ שמחזיק

שהנכרי סבור דאחר שטרח בה וחתכה ותקנה עד שראויה

סקנוקנות וסשומן אין איסורן מן סתורם אלא שמכמים סממירו עליהן כואיל

וכן דבוקין בגיד וסגיד אינו אוסר פערובתו בפליטתו וכן אוסרין תפרובתן בפליטתן: [ע] ויש אוסרין אותו בסנאס מכל מקוס מותר למכור סירך לנכרי דסנכרי אינו נותן סמעות אלא כל דבר שיש בו טעם ולא אגיד תוספות אבל לשלום לנכרי ירך שלימס בשתנם שבהיין

חרושי הגדות

ב והנקה המתה שבישלה בצ"ר פירש" בגימין (סו:) דהנקה המתח היא עצם קמן שער כף הירך שאדם בולעו ונהנק (וכך מצאתי בא"מ): ג כוונת דבריו בזה דלפי המפושר